

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 10 Μαρτίου 1884

Ἀριθ. 83+140

Ἐπιστολαὶ ἐν συντομίᾳ.

Κύριε.

Προχίτες περνούσα ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Ζαΐμη ποῦ εἶναι στὸν Περαιὰ στὰ Ὑδραϊκά, καὶ μοῦ εἶπαν κάτι γνώριμες γυναῖκες. — Μὰ δὲν περᾶ κι' αὐτὸς ὁ Παληάνθρωπος ἀπὸ δῶ νὰ δῆ καὶ νὰ γράψῃ τί βροῦμα καὶ δυσωδεῖα μᾶς δέρνει; Τόρριξε στὸ μπεκρουλιὸ καὶ στὰν καταϊβαίνῃ κάτῳ, δὲν γυρίζει καὶ τοὺς δρόμους μιὰ στάλα νὰ τὸν δοῦμε καὶ μεις καὶ νὰ τοῦ κάνωμε τὰ παράπονά μας; Ὁ μᾶς πνίξῃ ἢ χολέρα τὸ κολοκαῖρι ποῦ ἐρχεται.

Σημ. Παληάνθρωπου. Τ' ἀκούς κύρ Δήμαρχε τοῦ Περαιὰ, φρόντισε σὺ, γιατί κοντὰ σ' αὐτὰ μοῦ γράφουν πὼς ἀπὸ τὸν ὑπαστυόνου δὲν ἔχουν κάμμιὰ ἐλπίδα, ἐπειδὴ καὶ τόρριξε στὸ κολόκουρο καὶ τὸ χαρτοπαίγνιο. Ἔσσι μοῦ γράφουν, ξέρω γὼ πάλι ἂν ἦναι καὶ ψέμματα ἢ ἀλήθειαις αὐταῖς.

Πρὸς τὸν κ. Σαρρῆ

στὸν Περαιὰ. Πρὲ ἀθεόφοβε, μ' ἐπνίξες μὲ τὸ θεόρατο γράμμα σου. Δὲν φοβήθηκες τὸν Θεὸ, τί γαιδουρινὴ ὑπομονὴ εἶχες νὰ γράψῃς τόσα γιὰ τὸ οἰκόπεδόν σου; Ἄς ἦναι μ' ὅλα ταῦτα, αὔριο γράρωμε καὶ τὰ δικὰ σου δίκαια παράπονα.

Τὴν πάθαμε.

Ὁ Ε. Παναγιωτόπουλος ποῦ εἶχε βγάινει τὸ βραχιόλι στὴ λοταρία σοῦφρωσε τὸ βραχιόλι ἀπὸ δῶ καὶ 4 μῆνους ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ Σ. Μενιδιάτη, ὅπου τὸ εἶχε δομένον γιὰ δείγμα, καὶ ἔγεινε ἀφαντος.

Ἄσχημα ἔκανε, γιατί ἂν ἔμεινε δῶ μπορούσε νὰ εὔρισκε τὸ μέλλον του, ἔστωντας μὲ τὸ νὰ τὸν διωρίζαμε καθηγητὴ πάσης μπαγαποντιᾶς, γιὰ νὰ μὴ πάῃ ἡ τέχνη του χαμένη καὶ νὰ εὐχαζε καὶ τοῖράκια.

Ἐγὼ εἶχα ἑκατὸ λαχεῖα, τὰ ὁποῖα σήμερα παράδωκα στὴν ἀστρονομία νὰ τὰ κἀνῃ παστρουμά. Νὰ, λωποδύτης πρώτης τάξεως ποῦ νὰ βάνῃ τόσον κόσμον στὸ τσουβάλι. Κλαίτε τοὺς παραδες σας καὶ κάνετε κόλλυθα στὰ λαχεῖα, ὅσοι σὰν καὶ μένα γελαστήκατε καὶ πῆρατε.

Φτωχὰ μοῦ ἑκατὸ φράγκα, ποῦ σὰς εὐγανα ὅπως ξέρῃ ὁ Θεὸς, δὲν σὰς ἔτρωγα καλλίτερα σὲ γλέντια, ἀλλὰ ἤθελαν τὰ μοῦτρά μου βραχιόλι. Τύφλοι νᾶχω ἂν τὴν ξανακάνω τέτοια ἀνοησία. Κουτὸ κεφάλι, μὰ δὲν θὰ βάνῃς ποτὲ γνώσι;

Θέλεις σπᾶσιμο.

Ποιὸς περπατᾷ

πιο ταχύτερα, ὁ ἄνθρωπος ἢ ὁ τηλεγράφος;

Ἐγὼ λέω ὁ ἄνθρωπος. Καὶ σὰς τὸ ἀπιδείχω ἀρέτως. Νὰ ὁ Θεόδωρος Μαντζάρης ἔστειλε ἓνα τηλεγράφημα σὲ γνωστότατον ἄνθρωπον ἐδῶ ἀπ' τὸ Βῶλο, καὶ ἤθε αὐτὸς καὶ τὸ τηλεγράφημά του δὲν ἦτανε φτασμένο, γιατί λέει, οἱ διανομεῖς τῶν τηλεγραφημάτων ἔχασαν τὸν δρόμον τοῦ σπητιοῦ ἐκείνου πρὸς τὸν ὁποῖο ἐστέλνετο.

Νὰ τοὺς χαιρώμαστε τέτοιους τηλεγραφικούς διανομεῖς ποῦ ἔχομε, καὶ θαρρῶ πὼς γιὰ νὰ ἦμαστε σίγουροι γιὰ τὴν παραλαβὴ κάθε τηλεγραφήματος, πρέπει καθὲς ἓνας νὰ κολλήσῃ στὴ πλάτη του καὶ τὸ ὄνομά του μὲ μεγάλα γράμματα, γιὰ νὰ μᾶς βλέπουν οἱ διανομεῖς καὶ μᾶς γνωρίζουν καὶ μᾶς δίνουν τὰ τηλεγραφήματα.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι σ' αὐτὴ ἀπάνω τὴ γνώμη μου δὲν συμφωνᾷ ὁ φίλος διευθυντὴς τῆς Νέας Ἐφημερίδας, ἔστω μὲ τὸ νὰ λέῃ, πὼς εἶναι καλλίτερα νὰ βγάζωμε ἓνα τελάλη καὶ νὰ φωνάζῃ στὸ δρόμον:

— Ὅποιος τηλεγραφητὴς ἔχει τηλεγράφημα τοῦ δεῖνα, τάδε, νὰ τὸ φέρῃ καὶ θὰ τοῦ δώσωμε τὰ βρετῖκια του.

Καλὴ ἰδέα, ἀλλὰ ἔλα πάλι ποῦ ἐγὼ δὲν συμφωνῶ, γιατί θὰ γεμίτῃ ὁ κόσμος ἀπὸ τελαλίδες καὶ θὰ μᾶς ξεκουφαίνουν.

Πρὸς τὸν

ἐντιμον ἐκείνον ποῦ μοῦ γράφει νὰ τοῦ στέλνω φύλλα στὴ Πύλο. Ἐπειδὴ πολλοὶ μοῦ ἐρριζαν κανόνι, καὶ ἔβανα γνώσι, ἄς μοῦ στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ κι' ἀπὸ τοῦ στέλνω φύλλα, μὲ ὑπερμεγάλῃ μαλιστα εὐχαρίστησι.

Ἀπ' τὴ Κέρκυρα.

Κύριε συντάχτη,

Μιὰ Κυριακὴ τῆς περασμένης μέρας βγήκε στὴ πλατέα ἢ τὸμπουλα τῆς Δημηρχίας γιὰ τοὺς τρελλοὺς ἤθελα νὰ πῶ γιὰ τοὺς φτωχοὺς, καὶ συνάχτηκε ὅλος ὁ κόσμος καὶ κρατοῦσε ἀπὸ ἓναν ἀριθμὸ γιὰ νὰ δοῦν τὴν τύχη τοῦς ὅταν δὲ τελείωσε, ἀκουσα μερικαῖς φωνᾶς, (διότι ἡ Κέρκυρα μοιᾶζει σὰν τὴν κιβωτὸ τοῦ Νῶε, ἡγουν σας ποῦ ἔχει μέσα τῆς ὅλα τὰ ζῶα). —

Σημ. Παληάνθρωπου. Ὡστε ζῶον εἶσαι καὶ εὐ ποῦ μᾶς γράφεις αὐτὰ;

— καὶ ἔλεγαν, qui perd au jeu, gagne à l'amour — ἡγουν σου ὅποιος χάνει στὸ παιχνίδι κερδίζει στὴν ἀγάπη. Καὶ εἶχαν

θέσι, ὅτι δῆποτε γιά νά φωμοζή μόνο τήν οἰκογένειά του. Εἶναι ἄνθρωπος μέ γράμματα, καί ραίζεται κἀνενός ἡ καρδιά νά τόν βλέπη. Ὅποιος εἶναι φιλόανθρωπος καί θέλει νά σώσῃ ἕναν οἰκογενειάρχη, ἄς γυρέψῃ πληροφορίες ἀπό μένα. Βοηθεῖτε ἀλλήλους.

Ἰσχύς ἢ ἀγάπη τοῦ μηχανικοῦ μου.

Ἀξιότιμε Συντάχτη.

Δέον παρακαλεῖσθαι ὅπως χορηγήσετε εἰς τὸ ἀξιότιμον φίλον σας τὰς ἐκατέρωθεν λέξεις. Εἰς τὸ παντοπωλεῖον τῶν κύρ Κούζιδων καθ' ἑδὼν διαβένον κύον λυσσαλέων ὁ Λαός κραυγάζει τοῦ ἐκεῖ σκοποῦ κλητῆρ τῆς ἀστυνομίας τοῦ τέταρτου τμήμα, ὅτι ὁ κύων αὐτός εἶναι λυσσαλέων καί μήπως προσβάλῃ τινά, κατ' αὐτὴν τιν στιγμήν διαβέναν κοριτσιῶν τις ἄγνωστον μόλις ἔχον δέκα ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὀρμήσας κατ' αὐτοῦ ὅπως σχοίσει τὸ φουστάνιόν του, τότε τὸ κοινὸν τοῦ Λαοῦ ἐφώναζε, γλύτοσον τοῦτο τὸ ἀθῶν πλάσμα καί ὁ κλητῆρ ἐφεγγήσας τὸ ζήρος του ἐχτύπησε οὕτω τὸν λυσσαλέων κύον ὄντρ ἐθανάτωσε. Ὁ ἰδιοκτήτης ὅμως τοῦ κύου μένει παραπονεμένος, ἄς ἔρθῃ νά πληροφορηθῇ ἀπὸ τοὺς ἐντεῦθεν καταστιματάρχας τὰ θέοντα, καί ὄχι μόνον ὁ κλητῆρ δὲν πρέπει νά πληρώσῃ τὸν κύον, ἀλλὰ καί νά ἀμνηθῇ παρὰ τῶν πολιτῶν.

Σημ. Παληανθρώπου. Πρὲς, ἀδερφε, ἀφοῦ ἦτανε λυσσαλέων ὁ κύων τοῦ σκυλιοῦ καί ἐσκοτώθηκε δίκαια ἢ ἀδίκαι, εἶναι τώρα ἀξιο λόγου νά κάνωμε τόσο λόγο γιά ἕνα λυσσαμένον καί σκοτωμένον σκυλί; Δὲν φταῖς ὅμως σὺ τόσο, ὅσο γὰρ ὁ βλακας ποῦ κάθουμαι καί γράφω τῆς δικαίης σου βλακειίας, ἐνῶ ἔχομε τόσα ἄλλα σπουδαῖα νά γράψωμε. Πρὲς τοῦ ἀφεντικοῦ του, ἂν θέλῃ, νά μιλήσωμε τοῦ κύρ Φιλῆμων νά τοῦ κἀνῃ κάμμιά νεκρολογία νά ξεμπερδεύῃ τὸ πρᾶγμα.

Σκύλοι νά τὸν φᾶν.

Ἀπὸ δῶ

καί πολλοὺς μῆνας, μοῦ εἶχε δώσει ἕνας τυφλὸς μουσικὸς ὄλη τὴν δικογραφία γιά ἕναν ἀνθυπασιπιστῆ, λεγόμενον Κ. Παναγιωτίπουλον, ποῦ ὁ ἀχρεῖος ἀτίμασε τὸ κορίτσι του μόλις ἔντεκα χρονῶν, σάματις νά μὴν εἶχε πουθενά ἄλλοῦ νά πάῃ νά βγάῃ τὰ στραβά του, καί τοῦ κόλλησε καί παθη, κοντὰ στὸν ἀτίμασμο. Γιά νά μὴν ἐπιβαρύνω τότε τῆ θέσι τοῦ κατήγοροῦμενον, ἂν καί ἐκλαιγῇ ὁ τυφλὸς πατέρας τοῦ κοριτσοῦ μαζὺ μ' αὐτὸ μπροστὰ σὲ γίλιους μικτούρας, δὲν ἔγραφα παρὰ ἄκραις μέσαις, χθὲς δὲ ἔμαθα μέ λύπη μου πῶς δικασθεῖς στὸ Στρατοδικεῖο καταδικάστηκε μόνον σὲ ἑξέκα χρονῶν φυλακῆ. Περαιστικά του, καί ἂν τοῦ ξαναρέσουν τὰ ἔντεκα χρονῶν κορίτσα, ἄς τὸ ξανακἀνῃ ὅταν βγῇ. Διαβάσετε καί τὴν χθελινὴ Νέαρ Ἐφημερίς νά δῆτε ἂν σὰς λέω ψέμματα.

Τί φουλύτης εἶναι αὐτή; Ἐμεῖς πᾶμε νά κοντέψωμε νά γίωμε φουλεπίφυλοι. Ἄμ σὰς φώναζα ὁ φουκαρᾶς ἀπὸ μιᾶς κι' ἀρχῆς, μὴν ἀρίνετε οὔτε τὰ μικρὰ κορίτσα χωρὶς συντρο-

φιά νά βγαίνουν ὄξω, σεῖς δὲν μ' ἀκούσατε. Ὅριστε τώρα λοιπόν.

Πρὸς τὸν γυμνασιάρχη

τοῦ Περαία κ. Δραγάτη. Σὰς παρακαλῶ πολὺ ἐπειδὴ ἔμαθα ἀπὸ τὸν πατέρα σας λίγα ψωρογράμματα, καί ἐπειδὴ παραφέρθηκα μέ τὴν ἀνοησία τοῦ τριλλοπαίδου, νά μὴν λάβετε τίποτα ὑπ' ὄψι, γιὰτὶ ἀδερφε σηκώθηκε ὄλος ὁ Περαίας νά μέ πνιζῇ, πρᾶγμα ποῦ καθόλου δὲν μέ συμφέρει.

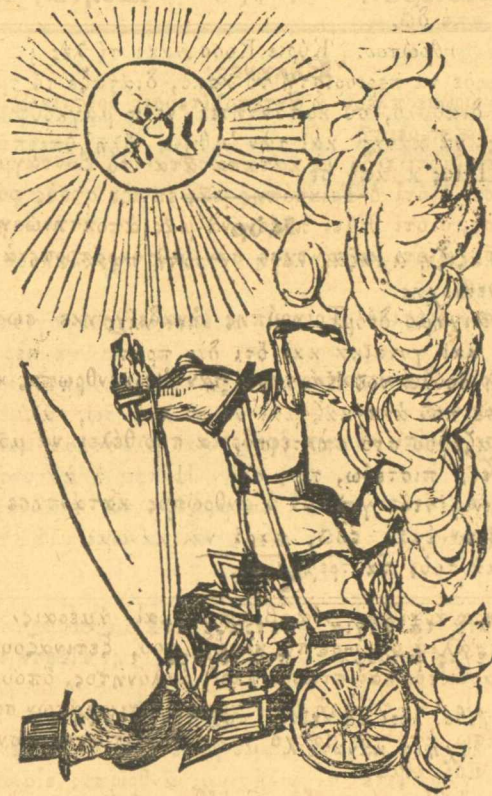
Νά κάμμιά φορὰ πῶς γίνεται τινὸς κακὸς καί χωρὶς νά θέλῃ. Αἶ δὲν πειραζει, περαστικά μας νά ἦναι καί ἄλλη φορὰ ἄς προσέχωμε καί οἱ δύο νά μὴ κάνωμε λάθη.

Γιά νά σοῦ πῶ ἀλήθεια, νά μὴ φουρκιστῆς, γιὰτὶ ἴσα ἴσα αὐτὰ σοῦ τὰ ἔγραψα γιά νά σὲ φουρκίσω παλι λιγάκι.

Κάνε δουλειά σου, καί ἡ τιμιότης δὲν λασπώνεται, ὅπου ὑπάρχει, καί φαίνεται ὅπως καί εἰς σὲ τώρα· ἂν μὲ γέλασαν τί σοῦ φταίω γὼ ὁ φουκαρᾶς; Μπᾶς καί εἶμαι ἀνακριτῆς;

Κύρ Γαρσοῦλη

κτηνογιατρὲ τῆς ἐταιρίας τῶν ἵπποσιδηροδρόμων, μοῦ λέν νά σοῦ πῶ νά μὴ ποτιζῆς τ' ἄλογα τ' ἄρρωστα ζωματιστὸ νερό, καί τὰ ψωφῆς γιὰτὶ ἂν ἐξακολουθήσῃς αὐτὴ τὴν ψωρολογικὴν γιαιτροσύνη; μοῦ λέν πῶς θὰ σὲ βάνουν καί σὲ στὸν Παληανθρώπο. Τὶ διάβολο γιαιτροσύνη εἶναι πάλι αὐτὸ τὸ πότισμα, μὲ βραστὸ νερό. Κύριε ἐλέησον, καί σώσε τ' ἄλογα ἀπὸ τὸ ζωμάτισμα.

Πῆλος κ' ἀπὸ σέ.

Κύρ Πετρίτση.

ποῦ εἶσαι ἀπ' τῆ Σύρα, δὲν μὰς λές τί εἶσαι σὺ ποῦ τολμάς νά ἐξυβρίσῃς ὄλο τὸν Λαὸ λωποδύταις; Ποῦ τὴν ἔμαθες αὐτὴ τῆ ρητορικῆ; Ἀλλὰ πρέπει νά ξέρῃς καλὰ, ὅτι αὐτός ὁ Λαός ποῦ ὀνομαζεῖς λαποδύτες, αὐτὸς σ' εὐγανε βουλιαχτὴ ὥστε θὰ πῇ, ὅτι σὺ εἶσαι ἀρχιλωποδύτης. Ἐννοια σου ἔμω, καί θὰ ἔρθῃ καί ἡ ἀραδα τῶν Συριανῶν, νά εὲ μάθουν καί εὲ καί τὸν ἄλλο τὸν καλπουζάνο τί θὰ πῇ λωποδύταις, καί ποιᾷ ἡ δύναμιστῶν λωποδυτῶν, ποῦ θὰ φιλᾶς αὔριο τῆς κατουρημένες ποδιαίς. Ἦθέλαμε νά σοῦ γράψωμε περισσότερα, ἀλλὰ δὲν χωρεῖ σήμερα τὸ φύλλο, νοζοῦμ ὅμως ἐπιφυλαττόμ.

Στὸ πρακτορεῖον

τῶν ἐφημερίδων πουλιέται χαρτὶ μέ τὴν ὀκλ, φτεινὸ καί καλὸ.